

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **R. A.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2023, č. j. 55 A 1/2023-17,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaná (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2023, č. j. CPR-19520-3/ČJ-2023-930310-V235 (dále jen „rozhodnutí žalované“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPS-120051-21/ČJ-2023-010022-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie v délce trvání šest měsíců.

[2] Současně s kasační stížností stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka poukázala na to, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, je její povinností pokračovat v řízení a řídit se závazným právním názorem krajského soudu. Do nového rozhodnutí by proto musela promítnout názor krajského soudu, který považuje za nesprávný, což by mělo za následek chybné posouzení věci. Může přitom nastat situace, že k její kasační stížnosti bude napadený rozsudek zrušen, čímž „obživne“ napadené rozhodnutí, aniž by bylo současně zrušeno případně vydané další správní rozhodnutí reflektující původní nesprávný právní názor správního soudu. V daném případě by tak mohlo být v řízení o správním vyhoštění cizince znovu rozhodnuto, ale po případném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu by původní rozhodnutí obživo.

V takovém případě by zde vedle sebe existovala dvě rozdílná či dokonce opačná rozhodnutí o téže věci. Taková situace je nežádoucí, instituty příslušných procesních předpisů obtížně řešitelná a je v rozporu s právní jistotou účastníků řízení. Této situaci je proto nutné předejít přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Důležitý veřejný zájem tedy stěžovatelka spatřuje právě v potřebě předcházet případné existenci vedle sebe stojících potencionálně opačných rozhodnutí, která negativně dopadají na právní jistotu účastníků řízení. Přiznáním odkladného účinku přitom dle stěžovatelky nemůže vzniknout jiným osobám žádná újma. Jeho přiznáním se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby, a rozhodnutí o vyhoštění tedy nelze vykonat.

[3] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Z uvedených ustanovení vyplývá, že má-li být zdejší soudem přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba, aby vedle podmínky formální, tj. samotného uplatnění návrhu na jeho přiznání, byly současně splněny též tři předpoklady materiální: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[7] Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tím, že pokud by postupovala podle pravomocného a vykonatelného rozsudku krajského soudu, může dojít k tomu, že ve věci budou vedle sebe existovat dvě správní rozhodnutí v téže věci, což je nežádoucí a v rozporu s právní jistotou účastníků řízení. Právě proto požaduje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Podobnými návrhy se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (srov. rozhodnutí ve věcech sp. zn. 3 Azs 129/2022, sp. zn. 3 Azs 183/2021, sp. zn. 7 Azs 215/2021, sp. zn. 2 Azs 77/2022, sp. zn. 2 Azs 35/2022, sp. zn. 8 Azs 71/2022), přičemž nyní rozhodující senát neshledal důvod se od tam vyslovených závěrů odchýlit.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že stěžovatelkou popsaná situace je naprosto standardní a nastane zpravidla vždy, když krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu, věc vrátí tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení, a správní orgán zároveň podá proti takovému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Takovou situaci se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58. Zde mj. konstatoval: *„Pojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má brozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. (...) Procesní situace, kdy žalovaný správní orgán na základě pravomocného rozsudku krajského soudu vydá ve správním řízení znovu rozhodnutí, které posléze nabude právní moci, následně či mezitím Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k novému projednání, jistě není žádoucí. O žalobě je však třeba znovu rozhodnout v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu, což mj. znamená ‘obživení’ původně zrušeného rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Ans 3/2006). Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. Považovala-li by se pouhá hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s.“* Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že situace, která by mohla nastat zrušením rozsudku krajského soudu bez přiznání odkladného účinku, tedy že by vedle sebe existovala dvě protichůdná správní rozhodnutí, nepředstavuje bezprostřední ohrožení důležitého veřejného zájmu a tento fakt sám o sobě nepostačuje k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] S ohledem na citované závěry Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že samotný výkon kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu v posuzovaném případě nepředstavuje pro stěžovatelku újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť se nejedná o situaci výjimečnou, na které by byl dán veřejný zájem, ale o situaci naprosto standardní. Je nutné vycházet ze zdejšího soudem opakovaně vysloveného závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem je s ohledem na jeho postavení v systému veřejné správy vyhrazeno *ojedinelým případům*, mezi které judikatura zařadila např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod. (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 6 Ads 228/2015-36, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49). Je evidentní, že typově se v nyní posuzované věci o takový mimořádný případ nejedná. Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[11] Soud závěrem dodává, že z rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze

dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu č. j. 10 Ads 99/2014-58).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu